

Передай дякую усім, хто молився і вірив, що я повернусь. З полону звільнили легендарного тернополянина

• 07.12.2022

«Мам, мене обміняли», — згадує синові перші слова мати воїна, який був у Маріуполі, а від травня — у російському полоні. Жінка й сміється і плаче водночас. І вже поставила варити холодець, якого разом з капостою на ребрах дуже хоче скуштувати її син

Ти ще подзвониш? — Марія Марко згадує синові слова, коли її Микола подзвонив з Маріуполя. Це було 19 травня о 12.05, і пані Марія запам'ятала все чітко — до дрібниць. — Каже, ні. Я розбиваю телефон і виходжу...

Далі були довгих понад 7 місяців російського полону. 6 грудня легендарного воїна з Тернопільщини Миколу Марка з позивним Маркіз повернули на Україну. Миколая нам на свято Миколая — кажуть рідні та всі, хто на нього чекав, бо не можуть стримати радості. А мамі часом й слів бракує від емоцій...

Плакали, сміялись, то був шок, ейфорія...

Марія Марко – староста с. Полупанівка Скалатської громади. Жінка мріє чимшвидше побачитись із сином, але й не припинила волонтерити. Бо, каже, радість-радістю, а скоро вирушає на схід — мовляв, її дитину обміняли, а там, де дуже гаряче, на неї чекають наші хлопці. Жінка каже, обіцяла волонтерити, доки син з полону не повернеться. А зараз зрозуміла, що не може полишити й тепер цієї справи. На сімейній раді в цьому її підтримали. І, каже, їздитиме в гарячі точки, доки буде сила і необхідність.

Що її сина повернули з полону, дізналась 6 грудня близько 11 ранку від знайомої волонтерки. А близько 15-тої зателефонував і сам Микола. «Мам, мене обміняли...»

— Ми якраз ліпили вареники для хлопців на схід, закінчили одну партію і готувались починати нову, — згадує пані Марія. — Я не можу описати свій стан в той момент. Біля мене були люди. Ми всі кричали, плакали, сміялись, то був шок, ейфорія, я навіть не можу сказати... Я питала, як ти, сину, де ти? Він тільки сказав, що обмін пройшов в Сумах та поділився, куди далі (ми не називаємо закладів і міст, куди відправляють Миколу, з питань безпеки – прим. авт.). Возили його по частині росії, багато де за цей час побував – зокрема й в Оленівці.

Коли дізнались, що Микола в полоні, звертались до всіх дотичних структур. Їздили на зустрічі в Київ і — шукали, молились, чекали та вірили, що він повернеться.

— Його одразу після обміну перевезли до лікарні, зараз оформляють документи і далі на Київ, — каже пані Марія. — Я скоро виїжджаю туди — дай Бог, вже в п'ятницю (9 грудня – прим. авт.) побачу сина...

Ледве стримувала сльози, коли побачила фото сина після полону. Микола завжди був кремезним, останнім часом ще й з бородою. Зараз він сильно схуд та змарнів, а його бороду і брови збрили орки перед обміном. Нічого, це все відросте, організм відноситься, головне — живий і вдома, каже мама.

— Я питала, може щось йому потрібно, а Микола тільки видав, мовляв, мене помили, перезули та переодягли, дали гарячого чаю, і все в нього добре, — поділилась Марія Марко. — Каже, хочу холодцю і капусти з ребрами. Потім додав, що то жарт. Але холодець я вже поставила варити. Буде дитина моя смакувати...

Після обміну пані Марія не встигала заряджати телефон — дзвінків були сотні. Близькі, друзі і мало знайомі люди дзвонили, вітали, писали — навіть уночі.

На війні був від 2014 року

— Я щиро дякую всім людям, що молились за повернення моєї дитини з полону, я знаю, що в багатьох церквах правилось за це, — Марія Марко ледь стримує сльози. — Я дякую всім, хто був поруч і дякую Богу, що дав сил дочекатись. І Микола просив подякувати всім, поки сам не може цього зробити. Подякувати всім, хто молився, чекав і вірив, що він повернеться. Він дуже просив всім подякувати...

І друзі востаннє перед полонем спілкувались з Миколою 19 травня. То були кілька слів у переписці. Потім зв'язок зник.

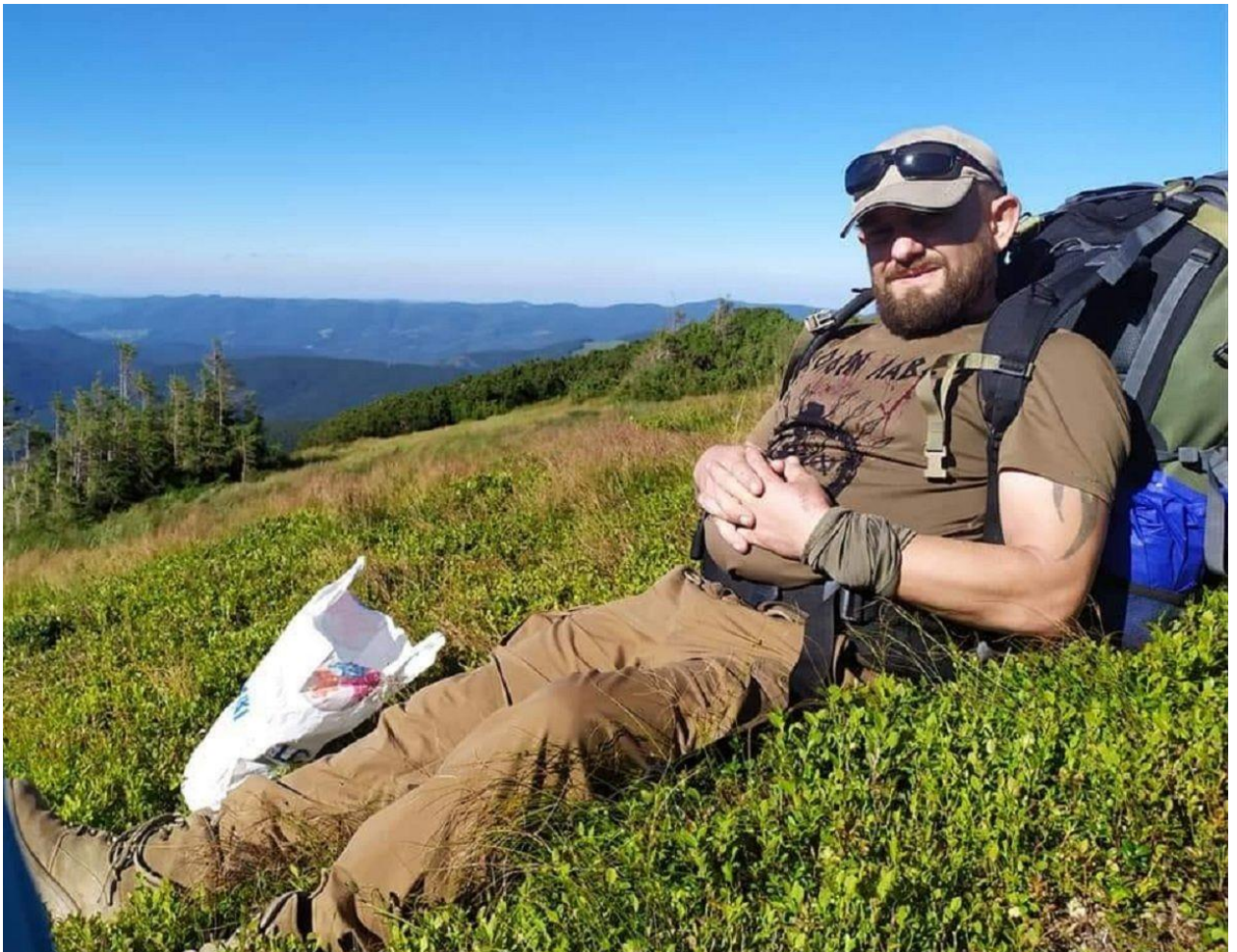
У Тернополі добре знають цього чоловіка і легендарного бійця. Про його фах у війську вголос не говорять, бо, додають, орки надто «люблять» таких, як він. На війні Микола був ще від 2014 року — тоді пішов добровольцем і був в батальйоні Аратта ДУК ПС. Коли повернувся до більш-менш цивільного життя, волонтерив та багато зробив власними руками. Меблі, інші обладунки з металу та заліза, ремонти — він все робив якісно і з душею. Майстер на всі руки — додають всі, хто добре знає Миколу. Родом зі Скалатчини, але проживав у Тернополі на Новому світі.

Коли почалось повномасштабне вторгнення росії в Україну, зібрав речі і поїхав туди, де дуже гаряче. Спочатку був а теробороні Києва. Потім, як Київщину звільнили, буквально вскочив в останній вагон і поїхав в Маріуполь...

Знайомі і друзі знали, що він в полоні. Дуже переживали, бо, кажуть, у Маркіза дуже запальний характер, чоловік-динаміт. Але й стійкий як граніт. Спільний знайомий, який теж був в полоні, якось побачив Маркіза в Оленівці. А потім він і звідти зник.

Знав гори як свої 5 пальців

— Я дізналась, що Микола в полоні, від свого однокласника, ще коли ця інформація соцмережами не розійшлась, — поділилась тернополянка Олена Покришко. — Він мене познайомив з Миколою — ще той фанат рибалки і подорожі Карпатами. І це була його ініціатива пройтись по горах — тоді Микола був нашим гідом.

Він знав Карпати як своїх п'ять пальців, прекрасний гід, дійсно піклувався про команду 24/7, продумав все до найменших дрібниць — де можна ставити намет, а де категорично ні. Зробив розрахунок і запас харчів та всіх необхідних засобів для всієї групи та розділив все по наплічниках – хто скільки може пронести.

— Микола тоді здійснив мою мрію — пройтись по горах, — поділилась Олена Покришко. — Пам'ятаю, як стали на останню вершину, а Микола показує рукою — ми на тій були, і на тій, і там ходили... Це було так дивовижно, що я за допомогою такої людини змогла це побачити і осилити... Це все було перед війною. Потім ми підтримували зв'язок...

За кілька днів до початку повномасштабного вторгнення Олена зустрічалась із Миколою. Каже, він тоді

запевнив: війна буде. І додав, мовляв, як тільки почнеться — він йде...

— Ми підтримували зв'язок, доки він не потрапив у полон, — поділилась пані Олена. — Старалась час від часу написати – як ти, де ти. Він у своїх відео показував життя в Маріуполі. Саме на його відео ми тоді побачили Пташку...

Нас чекають осінні гори, ми мусимо це пройти...

Олена написала Миколі у приватні повідомлення та привітала з поверненням, але, каже, Микола ще не з'явився в мережі. Звичайно, спілкується з найріднішими людьми. І це йому зараз дуже потрібно, тому на певний час треба дати йому спокій.

— Микола дуже цікава людина, його закоханість в гори мене просто вразила, — поділилась Олена Покришко. — Він знає кожну доріжку і стежку, де пройти, що показати. У нас була ідея пройти осінніми горами, але почалась війна. Коли вони були в Маріуполі, ми з Миколою домовились: нас чекають осінні гори, ми мусимо це пройти...

У цивільному житті Маркіз був гарним майстром по дереву й металу, на одній з фірм Тернополя не раз проходила виставка меблів, які виготовляв Микола, згадує тернополянка Наталія Репак.

— Майстер від Бога і дуже позитивний чувак, — згадує Наталія Репак. — Якщо в тебе якась проблема і ти її озвучив — Микола кидав все і вже гнав до тебе. Він з тих, на кого можна сміливо покластись. Мав свою майстерню перед війною, що з нею зараз – не знаю. Бо він по іншому не міг. Кинув все і пішов... А тепер ми на нього дочекались...

<https://te.20minut.ua/Podii/pereday-dyakuyu-usim-hto-molvysya-i-viriv-scho-ya-povernus-z-polonu-zv-11746959.html>